

Fugim d'aquest femer

written by Joan Fonollosa | 27 d'octubre de 2021

És només la darrera anècdota en el moment que escric aquestes ratlles; segurament quan vegin la llum ja serà vella i n'hi haurà hagut una o potser dues més, pel cap baix. El TS, sense més proves que la paraula més que dubtosa d'un policia, condemna injustament un diputat a la pèrdua de l'escó. La presidenta del Congrés –catalana, per a més inri– contra l'opinió dels lletrats de la cambra i de l'acord de la Mesa, fa un Torrent i ho executa. Una ministra, del mateix partit que el diputat, diu que no ho troba correcte i el Consejo General del Poder Judicial no només es permet el luxe de renyar-la sinó que fins i tot l'amenaça. El partit del diputat diu que es querellarà contra la presidenta per no haver defensat els drets del diputat, però després es fa enrere a canvi de no sé quina promesa, que està per veure si es complirà.

És difícil trobar en un episodi descrit amb tan poques paraules més vulneracions de l'esperit de la democràcia: jutges que entenen la independència judicial com que poden fer el que els doni la gana, presidents d'una cambra que fan cas omís de les raons tant tècniques –segons em diuen és un cas de primer de Dret– com polítiques, per salvar la pròpia pell, violació de la separació de poders, del dret de sufragi, de la llibertat d'expressió i no pas d'un qualsevol, sinó d'un membre de l'Executiu... La justícia per terra i la democràcia a les escombraries. I tot sense tenir res a veure amb Catalunya, és a dir, ja ni tan sols es tracta de la *sacrosanta unidaz de la patria* sinó d'una cosa molt més vella i coneguda per als que ja tenim una certa edat: la lluita contra el (que queda del) comunisme. Només hi falten els jueus i la maçoneria per tenir el quadre complet.

La descomposició d'aquesta cosa anomenada Espanya ja és evident i no té aturador. Una monarquia corrupta fins a

extrems impresentables, retorn a l'esperit autoritari, un dèficit impagable, polítics que ja ni tan sols dissimulen quan menteixen, la voracitat cada cop més descarnada de les elits extractives (el preu de la llum, sense anar més lluny), recentralització política i els vells discursos de l'honor i la *hombria* com a receptes màgiques per resoldre els problemes. Això és "la democracia más avanzada del mundo", ja ho diuen ells mateixos: *dime de qué presumes y te diré quién eres*. Per una vegada he de donar la raó a l'exministre franquista i líder del búnquer als anys setanta José Antonio Girón de Velasco: "la democracia es una manía extranjera". No em sembla possible una definició més exacta.

Davant d'això, l'única recepta possible és fugir. Fugir d'aquest femer tan aviat com sigui possible, mirant de salvar el que es pugui salvar, que ja sabem que el preu a pagar serà alt: una gent que durant mil anys han viscut successivament de la rapinya dels regnes àrabs primer, de l'espoli dels jueus expulsats després i de l'or d'Amèrica més tard, no renunciarà sense lluitar a la darrera font de riquesa que els queda: Catalunya i els Països Catalans.

A hores d'ara ja és evident per a qualsevol que tingui ulls a la cara la necessitat imprescindible i urgent de la independència. Però amb les nostres institucions segrestades per uns partits dissenyats per moure's en aquest entorn tòxic, incapaços d'anar més enllà d'una retòrica buida, sense suc ni bruc, ni altra finalitat del qui dia passa any empeny, és impossible fer-la amb les eines que serien normals en un país mínimament democràtic.

Així doncs, calen eines noves, també legítimes i escrupolosament democràtiques, però que no tinguin res a veure amb el femer on estem empantanegats. I és aquí on el Consell per la República, amb el president Puigdemont al capdavant, s'erigeix en la gran oportunitat, el millor atot disponible a hores d'ara, i amb moltes possibilitats d'èxit: els seus triomfs en el front jurídic (i els que vindran) l'avalen.

És per això que 525 catalans i catalanes, del Principat, de tots els Països Catalans i d'arreu del món, hem presentat la nostra candidatura per optar a una de les 121 places del Consell per la República, distribuïdes en una vintena de circumscripcions: l'Eixample i Ciutat Vella en el meu cas.

El darrer cap de setmana d'octubre hi haurà, com cada any, canvi d'hora. Fem que en el d'aquest any hi hagi també canvi de cicle històric. Voteu, i feu que votin.